

Leányszöktetés

Drága Asszonyom, eltávozom a városból, mert ma, hajnali harangszókor úgy éreztem, hogy értelmetlen vagyok az Ön jószágára... { 65 }

Már akkor kezdtem zavarba jönni önmagammal, amikor ezt a bizonyos hajnali harangszót mindennap elszárnyalni hallottam az ablakom előtt, mint egy korán útra kelő galambot vagy egy fehér hajót, amely drágalátos gyümölcsökkel megrakodva jön lefelé a Dunán... De a halálraítéltek is hallják a hajnali harangszót, és én kezdtem magam a halálraítéltekhez hasonlítani: azt hittem, hogy előbb-utóbb meghalok Önért. Mert olyan jó hozzám...

Tudom, hogy akkor, midőn a verebek beszélgetni kezdenek az udvaron és az Ön kislánya iskoláskönyveivel elindult otthonról, Ön sietve veszi a levélpapírost, amelyen megírja nekem, hogy ismét álmatlanul tölté az éjszakáját, mert engem kimondhatatlanul szeret. Látni akar már a reggelizőasztal mellett, és mint írja, még mindig van abból a kassai sódarból, amelyet a minap megdicsértem, mert nemcsak magától vonta el a falatot, hanem a kislányától is... És e levélkével már fürgén kopog magas sarkú félcipőjében lakásom felé az ábrándos szobalány, aki mindig olyan házaknál szeret szolgálatot vállalni, ahol az úrnő szerelmes.